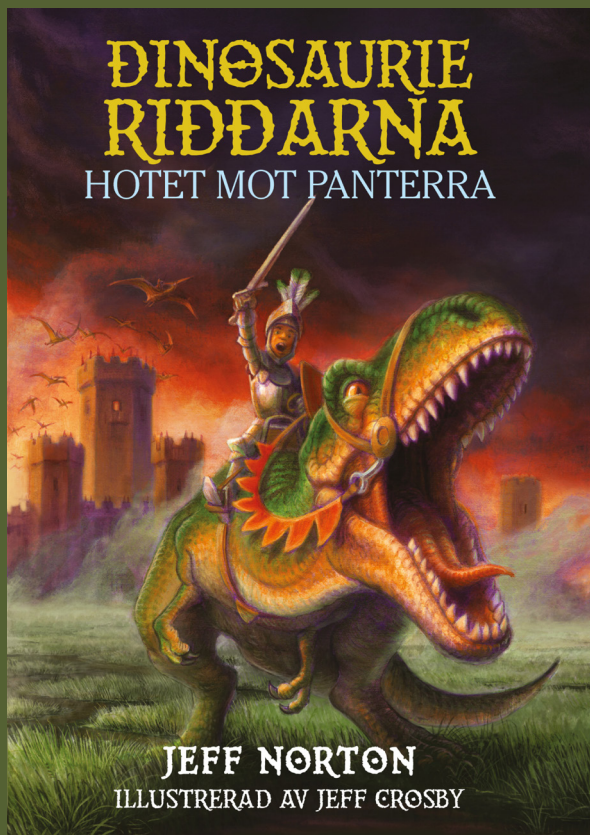

LÄSPROV UR

DINOSAURIDDA RNA

HOTET MOT PANTERRA

Henry Fairchild väcktes av ett högt, mullrande ljud och strök sig över magen. Så hungrig var han inte! Då hördes ett frustande och ännu ett mullrande. Lätena kom från stallet under hans sovplats på höloftet.

Jag vet vad de vill, tänkte han och hävde sig upp från den tunna madrassen.

Han ställde sig upp under taket och kom ihåg att ducka i sista sekund. Han hade slagit huvudet i takbjälkarna flera gånger än han kunde räkna till, och han hade blåmärken som bevisade det.

Medan han klättrade nerför den skrangliga stegen höll han andan för att inte känna stanken av det smutsiga höet. Han hoppade från det sista steget och landade mjukt på lergolvet. Sedan vände han sig om och blickade ner längs raden av djurspiltor.

”Upp och hoppa, allesammans!”

Dinosaurierna rörde på sig i sina spiltor och vände huvudena åt hans håll. Alla förstod vad orden betydde: frukost! Ända sedan Henry var liten hade han haft ett speciellt band till dinosaurierna i Vildheda. Det var därför han var en

sådan bra stallpojke. Han öppnade stallets stora dubbeldörrar och drog in ett djupt andetag av den friska morgonluften från den gröna betesmarken.

Henry tog sin väska från dess krok och hängde den över axeln. Sedan öppnade han dörren till den första spiltan.

”God morgon, Tribus”, sa han.

Den trehornade *Triceratopsen* grymtade till svar och reste sig långsamt från sin höbädd. Dinosaurien böjde på huvudet så att Henry hastigt kunde putsa vart och ett av hornen med en gammal trasa. Tribus älskade att bli kliad på hornen!

”Så stilig du blev”, sa Henry och plockade upp ett lila vildhedabär ur sin väska. Han lät det rulla i handflatan. Vildhedabär liknade jättestora blåbär.

Henry höll fram handen mot Tribus.

Dinosaurien slukade bäret och slickade Henrys hand ren. Hans sträva tunga kittlades så mycket att Henry skruvade på sig och skrattade.

Sedan gav Henry honom en vänlig klapp på hans stora bak, och Tribus lufsade ut ur sin spilta och började gå mot betesmarken.

Henry tittade bort längs raden av spiltor. "Vem står näst på tur?"

En *Hypsilophodon* reste sig på bakbenen så att Henry kunde se hennes mjuka, vita mage. Hyppy spann belåtet när Henry kliade hennes fjäll. Henry tog ännu ett bär och kastade upp det i luften. Hyppy snappade åt sig bäret och skyndade sedan ut för att göra Tribus sällskap på betesmarken. Henry såg efter henne med ömsint blick. Att mata dinosaurierna var

det bästa han visste!

Henry hälsade på sina djur ett i taget innan han skickade ut dem ur stallet.

Dinosaurierna var ungefär dubbelt så långa som Henry. Han hade hört historier om att gamla tiders dinosaurier kunde vara stora som slott. Men under flera generationer hade Vildhedas dinosaurier avlats för att bli mindre än sina föregångare. Vildhedabären gjorde dinosaurierna vänliga och tama så att de kunde leva i harmoni med människorna.

I Panterras övriga provinser var dinosaurierna fortfarande vilda, enorma och farliga. Det var bara i den lilla provinsen Vildheda som de levde sida vid sida med människorna.

Till sist kom Henry fram till den minsta spiltan där den minsta dinosaurien bodde.

Den hette Guppe och var Henrys bästa vän. Guppe var täckt av fjädrar som darrade varje gång han var nervös, vilket betydde att de darrade ofta.

Så snart Henry öppnade Guppes spilta gned djuret huvudet mot Henrys bröst. Guppe hade en rund kropp som vaggade på två smala ben. Henry tyckte att han såg mer ut som en kyckling än som en dinosaurie, men det skulle han aldrig säga till Guppe.

Henry strök Guppe över de färgglada fjädrarna, och djuret svarade med ett kvitter. Henry belönade honom med ett bär, gav honom en klapp i sidan och skickade ut honom till de andra.

Han började mocka spiltorna och skyfflade upp stora högar av färskt dinosauriebajs som han lastade på en skottkärra av trä. Sedan rullade han bort

skottkärran till andra änden av ängen, där han tippade över dyngan på en komposthög som ångade i den svala morgonluften. Stanken fick hans ögon att rinna! Men det var viktigt att ta vara på dinosauriebajset, för det var näringsrik gödsel till provinsens viktigaste gröda: vildhedabären.

Henry ställde tillbaka skottkärran på dess plats och städade i stallet innan han började tänka på sin egen frukost. Med kurrande mage gick han mot tjänstefolkets ingång på baksidan av den väldiga riddarborgen. *Hoppas att kocken har sparat några korvar till mig*, tänkte han. Men på vägen fick han syn på något som väckte hans nyfikenhet.

Trots att det var tidigt väntade en vagn på grusvägen framför Hardings riddarborg.

Tjänstefolket – inklusive kocken och betjänten – stod uppradade för att vinka av den. Henry skulle definitivt inte få någon korv i dag. Vad gjorde alla här ute?

Lord Harding och Lady Anwyn dök upp vid huvudingången. Eftersom Henry jobbade i stallet såg han sällan lorden och lady. Han öppnade munnen för att hälsa på dem, men stängde den genast. *Tala aldrig förrän du blir tilltalad.* Det var bäst att inte ta några risker.

Lord Hardings silverfärgade hår glänste i morgonljuset, och han stödde sin långa kropp på en käpp gjord av polerat dinosaurieben. Vid hans sida gick Lady Anwyn, klädd i en rubinröd mantel. Hon tog av sig huven och lyfte ansiktet mot den dimmiga morgonen. Hennes mörka hår var uppsatt i en knut som hölls på plats av en

lång dinosaurietand. Tillsammans närma-
de de sig sin glänsande, svarta vagn. Som
alltid drogs den av två *Parasaurolophusar*.

Lady Anwyn fick syn på Henry.

”Titta, där är Henry! Hej, unge man.”

Nu fick Henry lov att prata.

”God morgon”, sa han och bugade sig.

Lady Anwyn och Lord Harding hade
alltid varit snälla mot Henry, men för det
mesta var det betjänten Arthur som såg
efter honom. Arthur blängde på Henry från
sin plats i raden av tjänstefolk.

”Det hoppas jag att det är”, sa Lord
Harding och tittade oroligt mot söder.

Trots Arthurs stränga min vågade sig
Henry närmare.

”Vart är ni på väg så tidigt?” frågade
han.

Arthur harklade sig och gav Henry en

smal blick för att han skulle hålla tyst.

”Ett statligt ärende”, svarade Lord Harding.

Det skulle kunna betyda vad som helst,
tänkte Henry.

Henry visste att Lord Harding och Lady Anwyn jobbade hårt för att hålla Vildheda säkert och blomstrande. De hade ofta betydande personer på besök i riddarborgen och höll till och med stora baler för att besökarna skulle känna sig viktiga. Henry tyckte om att lyssna på musiken, men ibland skrämde den dinosaurierna.

Lady Anwyn viskade: ”Situationen är hotfull vid södra gränsen. Vi vill åka dit och förhandla innan en strid utbryter.”

”Det stämmer”, sa Lord Harding. ”Men prat kan inte alltid förhindra ett krig.”

”Krig?” flämtade Henry.

På sista tiden hade han hört några av tjänarna säga att andra provinser kämpade om makten över Panterra. De var oroliga för att konflikten skulle nå Vildheda, som var en fredlig plats.

Plötsligt hördes galopp, och fyra riddare i rustning dök upp framför borgen ridande på dinosaurier. Dinosaurieriddarna! Fram till nu hade Henry bara sett en skymt av dinosaurieriddarna i parader och tornerspel. De var starka och modiga riddare, och han drömde om att bli precis som dem!

Henry gapade när han såg dinosaurierna komma travande mot vagnen. Han kände igen en tonårsflicka med kort, svart hår som red på en knölig *Ankylosaurus*. Det var lyla. Hon vinkade åt Henry när hon red förbi.

En annan dinosaurie sprang om henne. Det var en *Ornithomimus*, känd för sin snabbhet och för att kunna härma fågelläten. På den satt Galliard, en gänglig yngling med långa, gyllene hårlockar. Färgglada sidenkläder tittade fram under hans silverglänsande rustning. Han red fram till Lord Harding och bugade teatraliskt. Gally låtsades inte om Henry, men Henry tog inte illa upp. Alla visste att Gally inte brydde sig om någon annan än sig själv.

Vid hans sida red Elspeth. Hon satt högt upp i sadeln på sin taggiga *Styracosaurus*. Elspeth, som brukade kallas för Ellie, hade lockigt, rött hår.

Längst bak red deras ledare Torin. Han var stilig, med en välformad käke och ett varmt leende som han riktade mot Henry.

Han red på en välskött *Nothronychus* som gick på två ben.

”Dinosaurieriddarna till er tjänst, min lord och min lady”, sa Torin och styrde sin dinosaurie längst fram i klungan. Han vände sig och tittade ner på Henry.

”Min herre.”

Herre? Det hade Henry aldrig blivit kallad förut.

Gally fnös. ”Knappast! Han är bara en bajsskyfflare.”

Henry kände kinderna hetta av skam.

”Alla gör sitt för Vildheda”, avbröt Lord Harding. ”Du på slagfältet och Henry i stallet. Vi kanske borde låta dig mocka, Galliard. Det skulle säkert stärka din karaktär.”

Ellie skrattade. ”Jag skulle avstå från efterrätt i en vecka för att få se det!”

Gally blängde på Henry. Hade Henry precis fått en fiende?

De fyra riddarna omringade vagnen medan Lord Harding steg upp och tog tyglarna. En tjänare hjälpte hans fru upp efter honom.

Lord Harding såg på krigarna omkring sig och sa med hög stämma: "Vi rider ..."

Riddarna svarade med en röst: "För Vildheda!" Det var dinosaurieriddarnas berömda slagord som alla i provinsen kunde utantill.

De två *Parasaurolophusarna* började springa, och dinosaurieriddarna intog sina platser: två framför vagnen och två bakom. Henry såg vagnen rulla bort längs vägen medan tjänstefolket vinkade och hurrade. De körde över vindbryggan, upp på huvudvägen mot söder, och var borta

lika fort som de hade kommit.

Som alltid blev Henry kvar i sitt lilla hörn av Vildheda. Han kände ett sug av längtan i magen. *Kommer jag någonsin att få se mer av provinsen?* Var det för mycket att hoppas på?

”Nu har du latat dig tillräckligt!” ropade Arthur.

Med sjunkande hjärta sköt Henry sin dröm åt sidan. Han vände sig till betjänten, som höll fram en skyffel mot Henry som för att påminna honom om hans plats i riket.

”Du behöver inte vara avundsjuk, gosse”, sa han. ”Jag har hört att en *Tyrannosaurus rex* springer lös i skogarna i söder.”

Henry flämtade till och tittade bort längs vägen mot söder dit vagnen hade

åkt.

”Varför varnade du dem inte?”

”Inte mitt problem”, sa betjänten. ”Mitt jobb är att hålla borgen ren.”

Henry tog skyffeln medan Arthur och resten av tjänstefolket försvann in i borgen.

Henry såg efter vagnens avlägsna silhuett. En *Tyrannosaurus* som springer lös? Lord Harding och Lady Anwyn skulle kunna bli skadade – eller ännu värre, dödade!

Han tänkte snabbt och beräknade sträckan. Om han bara kunde ... Han sneglade på Guppe, som betade vid en rododendronbuske. *Ja, han var nog tillräckligt snabb.*

Henry försäkrade sig om att Arthur inte syntes till och skyndade sedan till stallet. Han såg sig jäktad omkring.

Tänk, Henry, tänk! Vad behöver du?

Hans blick föll på en ledig sadel och ett betsel som hängde från en spik på väggen. De skulle kunna komma till användning. Henry tog ner den blanka lädersadeln och betset från spiken och sprang ut på betesmarken. Där satte han fingrarna mot läpparna och gav ifrån sig en lång, hög vissling – hans välbekanta lockrop till sin favoritdinosaurie. Guppe kom genast galopperande över ängen med vaggande kropp.

Just då såg Henry vagnens tak försvinna bakom en kulle.

”Vi måste skynda oss!”

Guppe stod tålmodigt stilla medan Henry klev upp på en trappa av stenar som huggits till speciellt för korta människor som ville rida på dinosaurier.

Guppes fjädrar kändes mjuka under hans händer men tycktes sjuda av energi, som att Henrys vän förstod hur viktigt uppdraget var.

Henry höjde näven i luften, precis som han sett dinosaurieriddarna göra, och Guppe röt instämmande. Det var nu eller aldrig.

”Vi rider för Vildheda!”

texicon

www.texiconforlag.se

Du har precis avslutat ett läsprov från
Texicon Förlag.

©Svensk utgåva av Texicon Förlag, Stockholm, 2024

Tryckt utgåva ISBN: 978-91-98910216 Utdrag från
”Dinosaurieriddarna – Hotet mot Panterra”